

Het eiland

Adrian McKinty bij Boekerij:

De Ketting

Het eiland

boekerij.nl

Adrian McKinty

Het eiland

Je had hier niet moeten komen.
Nu kun je nooit meer weg.

ISBN 978-90-225-8956-4
ISBN 978-94-023-1819-7 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Island*
Vertaling: Sabine Mutsaers en Jan Mellema
Omslagontwerp: © Henry Steadman,
naar een idee van Luke Causby / Blue Cork
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Adrian McKinty
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Be not afeard; the Isle is full of noises,
sounds and sweet airs, that give delight and hurt not.

– William Shakespeare, *The Tempest*, 1611

Stuff myself
Of the bitter and the sweet,
Before,
that thing,
that thing,
outside
Comes.

– Oodgeroo Noonuccal, 'Not My Style'

Een kraai met een sceptisch geel oog zat naar haar te kijken vanuit de door de bliksem getroffen eucalyptusboom.

De kraai was de dood.

Als hij ging krassen, was ze er geweest. Als hij naar Jacko vloog en Jacko draaide zich om, dan was ze er geweest.

De kraai observeerde haar, zijn kop half gedraaid.

Ze kroop door het dorre gras, kwam bij de boomstam en hield stil om op adem te komen.

Ze veegde het zweet van haar voorhoofd met de onderkant van het T-shirt. Vervolgens zoog ze zo goed en zo kwaad als het ging het vocht uit de stof.

Nadat ze even de tijd had genomen om rustig te worden, kroop ze voorbij de boom tot ze de rand van de open vlakte had bereikt. Er was nu niets anders dan het strand tussen haar en Jacko. Geen begroeiing. Geen dekking. Kruipen had niet veel zin meer.

Langzaam, heel langzaam, kwam ze overeind.

Voorzichtig verplaatste ze de machete van haar linker- naar haar rechterhand. Het was een zwaar oud ding, bedekt met roest. Ze pakte het gespleten houten heft stevig beet en hoopte vurig dat het niet uit elkaar zou vallen als ze ermee uithaalde.

Nadat ze haar balans had gevonden schuifelde ze behoedzaam verder.

Ze had al eerder gedood: zalm, forel, eend.

Maar dit was wat anders. Heel wat anders.

Dit was een mens.

Jacko zat met zijn rug naar haar toe schrijlings op het olievat. Het ouderwetse geweer dat om zijn schouder hing, zag er van deze afstand behoorlijk dodelijk uit.

Ze sloop langzaam dichtbij, op blote voeten over de keien en het grind.

In de baai roerde zich iets enorms onder het wateroppervlak, niet ver van de oever. Het was een goede beslissing geweest dat ze niet hadden geprobeerd zich zwemmend in veiligheid te brengen. Ze zag de gehavende rugvin van een witte haai. Jacko had het beest ook gezien. Hij bleef staan, liet het geweer van zijn schouder glijden en schoot op de haai. Het geweer ging weer af met een gigantische knal die de stilte doorkliefde. Reigers en meeuwen stegen op uit het slik.

Ze keek om naar de kraai.

Die zat, onaangedaan, nog steeds op de hoogste tak van de zwartgeblakerde boom en keek van opzij naar haar. Hij was wel vaker getuige geweest van dit soort tafereelen, en hij rekende er waarschijnlijk op dat er spoedig aas te halen zou zijn.

Jacko had duidelijk misgeschoten. 'Godver!' zei hij voor zich uit, en hij bleef staan met het geweer in beide handen terwijl de haai de baai in zwom en uit het zicht verdween.

Ze wachtte tot hij het wapen zou wegleggen, maar dat deed hij niet.

Hij bleef naar het water staan staren.

Olivia lag nog steeds languit voor hem, roerloos.

De walkietalkie kraakte.

Jacko trok de grendel van het geweer naar achteren en er vloog een koperen patroonhuls het zand in. Hij duwde de grendel weer naar voren, waarna er een nieuw patroon het magazijn in schoof.

Als ze nu ook maar het geringste geluidje maakte waardoor hij zich omdraaide, dan zou hij haar van dichtbij in de borst schieten, dat wist ze. Ze had verstand van vuurwapens; ze had gedaan alsof ze ervan hield zodat ze tijd kon doorbrengen met haar vader. Ze wist dat de uitgangswond van een .303 van deze afstand zo groot als een honkbal zou zijn.

Ze bleef doodstil staan wachten tot hij het geweer terug zou hangen om zijn schouder, maar Jacko staarde alleen maar naar de zee, in zichzelf mompelend.

De zon stond achter haar, en haar schaduw schoof langzaam zijn gezichtsveld binnen. Dat stond haar niet aan. Als er een andere manier was geweest om hem te naderen, had ze die aangegrepen, maar er was geen andere manier. Als hij een klein stukje naar links zou kijken, zou hij het topje van haar silhouet zien.

Gelukkig liep ze tegen de wind in.

De meeuwen landden. De reigers zochten het water op.

De zon brandde meedogenloos op haar blote nek en armen.

Toen, eindelijk, hing Jacko het geweer om zijn schouder en ging zitten. Hij haalde zijn aansteker en sigaretten tevoorschijn, stak er een op en stopte de aansteker in zijn zak.

Ze keek wat er gebeurde als ze een stapje naar voren deed. De schaduw bewoog mee.

Jacko gaf geen krimp. Ze was nu een kleine vijf meter van hem verwijderd. Hij leunde achterover en blies rook naar de hemel. Ze deed nog een stap in zijn richting. Tenen, dan de voetzool, dan de hiel. Haar voeten op het kiezelstrand, een vederlichte aanraking.

Tenen, voetzool, hiel.

Nog een stapje.

En nog een.

Totdat...

Een korte, felle pijnscheut.

Een scherpe scherf van een oude fles had de huid van haar hiel doorboord.

Ze beet op haar lip om het niet uit te schreeuwen. Haar schaduw deinde heen en weer, leek Jacko's aandacht te willen trekken. Ze knipperde de tranen weg, kruiste haar benen en ging zitten. Haar hiel bloedde, maar de scherf was niet diep in de huid gedrongen. Ze pakte het stuk glas beet en trok het voorzichtig uit haar voet. Toen likte ze aan haar duim en wreef

over de wond, en daardoor voelde het al beter. Ze pakte een platte steen en drukte die tegen de snee. Het bloeden werd minder. Zo moest het maar. Ze kon hier niet de hele dag blijven zitten.

Ze kwam weer overeind en deed een paar aarzelende stapjes.

Haar verraderlijke schaduw viel nu ruim binnen Jacko's gezichtsveld.

Dichterbij.

Ze kon de opdruk op de achterkant van zijn van zweet doordrenkte gele tanktop lezen. Er stond een rode ster op, met daaronder de woorden BINTANG BEER.

Ze rook hem ook. Hij stonk naar lichaamsgeur, sigarettenrook, motorolie.

Het was stil. De echo van het gewerschot was weggestorven en het enige geluid was dat van het zeewater dat door de engte kolkte.

Links van haar losten de laatste flarden vroege ochtendmist op in het zonlicht. De lucht was zwanger van de naderende hitte. Het zou een bloedhete dag worden. Tegen de vijfenveertig graden.

Het was 14 februari, bedacht ze. Gek dat de seizoenen hier omgekeerd waren. Thuis was het nu waarschijnlijk een graad of vijf. Hooguit.

Valentijnsdag.

Precies twaalf maanden geleden was Tom voor zijn eerste massageafpraak binnengekomen in de kliniek in West Seattle. Het sneeuwde. Toen hij op de massagetafel ging liggen, had hij nog sneeuwvlokken in zijn haar.

Wat kon er veel gebeuren in een jaar tijd.

Ze was toen kinderloos geweest, praktisch werkloos, en ze woonde in een vochtig flatje bij Alki Beach. Nu was ze getrouwd en verantwoordelijk voor twee kinderen, en ze stond op het punt een man te doden die ze amper kende, op een ander strand aan de andere kant van de wereld.

Ze zette behoedzaam nog drie stapjes en hief de machete.

1

Op het bord stond ALICE SPRINGS 25, TENNANT CREEK 531, DARWIN 1517.
Dat liet ze even op zich inwerken.

Als ze om wat voor reden dan ook Alice zouden missen, zouden ze vijfhonderd kilometer (meer dan driehonderd mijl) moeten doorrijden voordat ze ergens eten, water of benzine konden krijgen. Ze keek aan beide kanten door de raampjes naar de verlaten snelweg en zag niks, helemaal niks. De radio viel al twintig minuten regelmatig weg, maar nu leek het signaal misschien toch wat sterker te worden. Ze kon met wat moeite John Lennon horen zingen over *old flat-top, groovin' up slowly*.

Ze herkende vrijwel ieder Beatles-nummer al aan de eerste tonen of een korte tekstflard. Haar ouders en zo'n beetje alle anderen op Goose Island hadden John Lennon aanbeden, en aangezien er destijds slechts mondjesmaat tv-ontvangst en internetverbinding waren geweest, was muziek des te belangrijker. Het nummer was afgelopen en een dj begon zijn geratel. 'Dat was "Come Together", de openingssong van *Abbey Road*. En daarvóór hadden we "Hey Jude". Kan iemand me vertellen op welk album "Hey Jude" stond?

De dj zweeg even zodat zijn luisteraars konden reageren.

‘Het stond op geen enkel album, het was een single,’ fluisterde Heather.

‘Nee, niet bellen. Dit is geen wedstrijd. Het was een strikvraag. “Hey Jude” is nooit uitgekomen op een van de oorspronkelijke Beatles-lp’s, alleen op de verzamelalbums. Oké, *mates*, ik hoop dat jullie daarnet rond middernacht hebben genoten van het zachte weer, met de laagste temperatuur van vandaag: zesendertig graden Celsius, of voor de oudjes onder ons zesennegentig komma acht graden Fahrenheit.’

Tom kreunde in zijn slaap. Ze zette de radio zachter. Hij had een drukke ochtend voor de boeg en zou geholpen zijn met elke seconde slaap die hij kon meepakken. Ze draaide zich om om naar de kinderen te kijken. Ook zij sliepen, al had Owen tot een half uur geleden op zijn telefoon zitten kijken, in de ijdele hoop dat er in de woestijn opeens wifi zou opduiken. Olivia was al veel eerder ingedommeld. Heather controleerde of ze allebei hun gordel goed om hadden en richtte toen haar aandacht weer op de verlaten weg.

Ze reed door.

Rammelende versnellingsbak. Motten in het licht van de koplampen. Het geroffel van de banden van de Toyota op het asfalt.

Ze besepte peinzend dat de *Mad Max*-films zo vakkundig bewerkt waren dat je nooit doorkreeg hoe eentonig een rit door de Australische binnenlanden was. Het landschap was al vanaf Uluru hetzelfde. Je zou haast gaan verlangen naar de relatieve opwindning van de ochtendfiles op de West Seattle-brug. Hier was geen enkel ander voertuig te zien; er was niets anders dan het geluid van de Toyota en de radio die steeds wegviel. Geen andere mensen, al zag ze bij een bord waarop wegwerkzaamheden werden aangekondigd een aantal grote, stoffige, kakikleurige machines op het afgezette wegdek staan, als sluimerende mastodonten.

Terwijl ze verder reed, begon ze zich zorgen te maken dat ze een verkeerde afslag had genomen. Niets wees op een stad of een vliegveld. Het navigatiesysteem had al heel lang geen update gehad, en volgens de gps was ze verdwaald in een uitgestrekte, verlaten vlakte ergens in de Northern Territory.

Het ongemakkelijke gevoel werd sterker naarmate de weg slechter werd. Ze speurde vóór zich en door de zijraampjes naar tekenen van leven.

Niets.

Verdomme, daar bij die wegwerkzaamheden moest ze de verkeerde...

Plotseling dook in het licht van de koplampen een grote grijze kangoeroe op.

‘Shit!’

Ze trapte op de rem, de Toyota minderde schrikbarend snel vaart en kwam hortend tot stilstand. Tom en de kinderen schoten naar voren en vlogen meteen weer achteruit, tegengehouden door de veiligheids gordels.

Tom kreunde. Olivia jammerde zachtjes. Owen bromde. Maar ze werden geen van drieën wakker.

‘Wauw,’ zei ze, starend naar de kangoeroe. Die stond er nog steeds, anderhalve meter voor de auto. Eén tel later en ze zouden een ernstig ongeluk hebben gehad. Haar handen trilden. Ademen ging moeizaam. Ze had lucht nodig. Ze zette de Toyota in z’n vrij, liet de lichten branden en schakelde de motor uit. Toen deed ze het portier open en stapte uit. De avondlucht was warm.

‘Ksst,’ zei ze tegen de grote kangoeroe. ‘Ik kan niet verder als jij daar midden op de weg staat.’

Het beest verroerde zich niet. ‘Ksst!’ Ze klapte in haar handen.

Hij bleef naar de auto staan staren. Hoezo begreep dat beest de universele betekenis van ‘ksst!’ niet?

‘Ik denk dat hij verblind is door de koplampen. Zet ze eens uit,’ klonk een stem vanuit het donker rechts van haar.

Heather maakte een sprongetje van schrik, en toen ze zich omdraaide zag ze op een paar meter afstand een man in de woestijn staan. Toen ze hoorde dat Heather naar Australië zou gaan, had Carolyn haar gewaarschuwd voor ‘de dodelijkste slangen en spinnen op aarde’, en toen dat niet werkte had ze haar een lijst gestuurd met films over lifters die in de

bosjes waren achtergelaten door maniakken. ‘Het is een compleet genre, Heather! Dan moet het wel op waarheid gebaseerd zijn,’ had Carolyn gezegd.

Heather had maar een van die films gekeken, *Wolf Creek*, maar die was voor haar eng genoeg geweest.

‘Ik wilde je niet laten schrikken,’ zei de man. Haar hart klopte in haar keel, maar hij klonk zo kalm en vriendelijk en niet-bedreigend dat ze zich onmiddellijk op haar gemak voelde.

‘Eh, sorry, wat zei u over de lichten?’

‘Ik denk dat hij verblind is door de koplampen. Zet ze uit en geef hem even de tijd.’

Ze boog zich de Toyota in en deed de lichten uit. De man wachtte even en liep toen de weg op. ‘Vooruit, ouwe reus. Wegwezen!’ Hij klapte in zijn handen. De kangoeroe draaide zijn kop, keek hen beiden ogenschijnlijk onverschillig aan en hopte toen, in zijn eigen tempo, het donker in.

‘Jeetje. Dank u wel.’ Heather stak haar hand uit en de man beantwoordde haar handdruk. Hij was ongeveer één meter tachtig lang, rond de zestig, en had donkere krullen. Hij droeg een rode trui met een afgeknipte spijkerbroek en teenslippers. Ze waren nu bijna een week in Australië, maar dit was de eerste Aboriginal die Heather tegenkwam. Hier in de middle of nowhere.

‘Jij bent niet van hier, volgens mij,’ zei de man.

‘Nee. Nee, zeker niet. Ik ben Heather, ik kom uit Seattle. Eh, in Amerika.’

‘Ik ben Ray. Ik kom hier ook niet vandaan. We komen voor het festival. Mijn clan, bedoel ik,’ zei de man.

‘Uw clan?’

‘Ja, we zijn speciaal voor het festival hierheen gekomen. Dat doen we elk jaar.’

Nu haar ogen aan het donker gewend waren, zag ze dat er een heleboel mensen bij hem waren in de woestijn. Er was zelfs een compleet

kamp opgeslagen, met wel dertig of veertig man. Ook oudere mensen en jonge kinderen. De meesten lagen te slapen, maar sommigen zaten rond de laatste gloeiende resten van een vuur.

‘Waar ben je naar op weg? Alice?’ vroeg Ray.

‘Ik moet naar het vliegveld. Als ik hier rechtdoor rijd...’

‘Nee, ze zouden het beter moeten aangeven. Deze weg komt met een grote boog uit in de bushbush. Je moet terug naar de plek waar aan de weg gewerkt wordt, en daar ga je rechts. Dan ben je met een kwartier in Alice. Er is nu geen verkeer.’

‘Dank je wel.’

Ray knikte. Even stonden ze daar onhandig naast elkaar. Ze merkte dat ze het gesprek eigenlijk niet wilde beëindigen. ‘Wat is dat voor festival, waar je het net over had?’ vroeg ze.

‘De Alice Springs Show. Dat is in deze contreien het evenement van het jaar. De witte lui hebben ons niet graag in de stad, maar ze kunnen ons er niet van weerhouden naar het festival te komen.’

‘Wat is het voor iets? Een soort jaarmarkt?’

Ray knikte. ‘Ja, zoiets. Er is ook een veemarkt, en je kunt overal van alles eten en drinken. Er zijn kermisattracties voor de kinderen. De mensen komen van honderden kilometers verderop hierheen. Het is meestal in juli, maar dit jaar wordt het eerder gehouden. Je ziet hier clans uit de wijde omtrek, zelfs een paar uit Queensland. Wij zijn drie dagen onderweg geweest, te voet.’

Ze keek nog een keer vol verwondering naar zijn ‘clan’. Hadden deze mensen – oma’s, vaders, moeders, jonge kinderen – drie dagen door de woestijn gelopen?

‘Die ukkies hebben nog nooit Amerikanen ontmoet. Zou je even mee willen lopen om ze te begroeten? Dan hebben ze wat om over te praten,’ zei Ray.

Heather bracht een paar minuten door met Rays familieleden – althans, degenen die nog wakker waren. Zijn kleindochter Nikko, zijn vrouw Chloe. Chloe bewonderde haar oorbellen, en Heather smeekte

haar om ze van haar aan te nemen, als bedankje voor Rays hulp met de kangoeroe. Het geschenk werd aanvaard, maar pas nadat Ray Heather een zakmes had gegeven dat hij zelf had gemaakt.

‘Ik verkoop ze op de jaarmarkt. Het is jarra-hardhout met meteorietenijzer.’

‘Meteorietenijzer?’

‘Ja, van de meteoriet die is neergekomen in Wilkinkarra.’

Aan de ene kant van het mesje waren emoës en kangoeroes ingekerfd en aan de andere kant iets wat de Melkweg leek te verbeelden. Het was prachtig. Ze schudde haar hoofd. ‘Dat kan ik echt niet aannemen. Het moet wel honderden dollars...’

‘Ik mag blij zijn als ik er twintig voor krijg. Pak aan, het is een eerlijke ruil. De oorbellen voor het mes. Zie je die ring aan de onderkant? Als je je sleutels eraan hangt en het op het vliegveld in het bakje met je telefoon legt, kun je het zelfs meenemen in het vliegtuig, heb ik gehoord. Dan denken ze dat het gewoon een sleutelhanger is.’

Ray wilde niets van haar weigering weten, en ze nam het geschenk dankbaar aan. Ze stapte in de Toyota, zwaaide naar hem en hervatte haar tocht naar de plek van de wegwerkzaamheden. Deze keer nam ze de juiste afslag naar Alice. Naarmate de stad dichterbij kwam, werd de weg zekerder van zichzelf. Huizen en winkels doemden op uit de duisternis. Ze zag kampvuren waar zich mannen en vrouwen omheen verzameld hadden. Nog meer oorspronkelijke bewoners die blijkbaar voor het festival kwamen.

De telefoon pikte weer een gps-sigitaal op. Ook de radio deed het weer. ‘Bij de volgende afslag linksaf naar vliegveld Alice Springs,’ verkondigde Google Maps plotseling met een zwierig Australisch accent.

Tien minuten later was Heather op het vliegveld. Ze reed naar het parkeerterrein van het autoverhuurbedrijf en zette de motor uit. Er stond een bord met de waarschuwing VERBODEN DINGO’S, WILDE HONDEN EN ZWERFKATTEN TE VOEREN, met daaronder een plaatje van een treurig

kijkende hond en een onverschillige kat. Ze deed de portieren op slot en liet iedereen nog even slapen.

‘We zijn er,’ zei ze uiteindelijk, en ze schudde Tom zachtjes wakker.

Hij rekte zich uit. ‘O, wat fijn. Dank je wel, schat. Ik had ook een deel moeten rijden! Had me maar wakker gemaakt. Geen problemen gehad?’

‘Niet echt, maar er stond wel ineens een grote kangoeroe midden op de weg,’ zei ze terwijl ze het zakmes aan haar sleutelbos bevestigde.

‘Je hebt een kangoeroe gezien en dan maak je ons niet wakker? Heather!’ snauwde Owen vanaf de achterbank, waarna hij uitbundig gaapte.

Ze maakten Olivia wakker, pakten hun bagage en liepen versuft en met wazige blik het luchthavengebouw in. Ze waren drie uur te vroeg voor hun vlucht. Tom was nog nooit in zijn leven te laat gekomen en hij was niet van plan nu met die slechte gewoonte te beginnen. Het vliegveld was verlaten op een zwaar opgemaakt goth-stel na, dat blijkbaar totaal niet op hun paspoortfoto’s leek. Toen ze aan de beurt was bij de securityscan, glimlachte Heather naar een oudere beveiligingsdame en maakte een grapje over de goths. De vrouw liet het gezin met een nonchalant gebaar doorlopen.

Het zakmes werd niet in beslag genomen. Dat was een zegen voor Heather, want twee dagen later zou het haar leven redden.

2

Ze liepen met een slaperige Owen en Olivia naar de gate. Het boarden begon al vroeg en ze waren de enige passagiers in de businessclass; sterker nog, ze waren vrijwel de enige passagiers in het hele toestel. Tom hield niet van vliegen. Je zou denken dat hij met zijn beroep nooit nerveus was, maar dat was hij dus wel. De eerste keer dat hij naar de massagepraktijk kwam, had Heather vrijwel meteen begrepen dat de problemen met zijn rug niet veroorzaakt werden door 'een oud ski-ongeluk', maar door de opgebouwde spanning in zijn schouders en onderrug. Artsen waren vaak zeer sceptisch over het profijt dat mensen konden hebben van een goede massage, maar ze had de spanning er alleen maar uit hoeven kneden, en tegen het einde van de eerste sessie was Tom voor tachtig procent genezen. Dat hij steeds terugkwam voor een nieuwe massage had meer te maken met de klik tussen hen dan met zijn 'blessure'.

Het cabinepersoneel begon met de veiligheidsdemonstratie.

Ze gaf een klopje op Toms been en hij glimlachte naar haar.

'Ik heb honger,' zei Owen.

Heather graaide in haar rugzak en hield hem een mueslireep voor. Hij schudde zijn hoofd. 'Niet die! Jezus, Heather, je weet hoe vies ik die vind!'

‘Die met aardbeiensmaak zijn allemaal op. We hebben alleen deze nog,’ zei Heather.

‘Laat dan maar!’ Owen zette zijn koptelefoon weer op, trok zijn capuchon eroverheen, stak zijn telefoon in de oplader en startte zijn game met auto’s weer op.

Heather mediteerde wat tijdens het taxiën. *Alles is de weg*. Haar vermoeidheid was de weg, Owens vernietigende blik was de weg, Toms stress was de weg, Olivia’s mooie, slaperige gezichtje was de weg.

Vlak voor zonsopkomst stegen ze op. Het landschap aan de linkerkant van het vliegtuig was spectaculair, met de rijzende zon boven een ogenschijnlijk eindeloze rode leegte. Australië was net zo groot als Amerika, maar had nog geen tiende van het inwonersaantal. Een woestijn van okergeel, rood en vermiljoen. Immense Sahara’s van ijzeroxideleegte, onderbroken door gigantische rotsblokken, als grafstenen van een lang geleden uitgestorven reuzenras. Ze dacht aan Ray en zijn ‘clan’ die daar lopend doorheen waren getrokken om op het festival te komen. Het tartte haar voorstellingsvermogen.

Haar oogleden werden zwaar. Ik doe heel even mijn ogen dicht, dacht ze.

Ze werd wakker bij de landing in Melbourne. Ze had gedroomd over Seattle. Sneeuw in de bossen van Schmitz Park. ‘Waar...’ begon ze, maar toen wist ze het weer.

Het vliegveld was een vliegveld zoals alle andere, en de stad leek vanaf de achterbank van een grote SUV op alle andere steden. Tom zat voorin te praten met Jenny, de afgevaardigde van het congres. Heather zat achterin naast een nog altijd doezelende Olivia. Owen was nu wakker, begraven in zijn boek over Australische slangen. Hij had zijn capuchon opgezet en keek niet naar buiten. Dat was een van de dingen waarover Tom en zijn Generatie x-vrienden zich druk maakten tijdens etentjes: dat Millennials en Generatie z ‘niet volledig betrokken waren bij de wereld’, maar Heather kon het Owen niet kwalijk nemen. De wereld had hem nog vóór zijn twaalfde verjaardag beroofd van zijn lieve moeder.

De wereld had hem opgezadeld met een magere wildvreemde die de rol van ‘nieuwe moeder’ moest spelen in zijn leven. Wat een klap.

‘Op jullie verzoek heb ik dus een Airbnb aan het strand geregeld,’ zei Jenny, en ze boog zich naar achteren om Heather aan te kijken. Jenny was een jonge vrouw van in de twintig met koperkleurig haar en een brede glimlach.

‘Ik heb niet gevraagd om een...’ begon Heather.

‘Dat heb ik gedaan, lief,’ zei Tom. ‘Stukken beter dan het congresshotel, ik heb het online opgezocht. Het is heerlijk, een plek waar je je thuis zult voelen.’

‘O, oké, prima,’ zei Heather, al had ze zich stiekem verheugd op roomservice en een beetje verwennerij terwijl Tom naar zijn congres was.

Ze reden langs de glinsterende kustlijn van Melbourne, langs een vuurtoren en een jachthaven. Er stonden palmbomen, er was een strand en de oceaan was indigoblauw.

Tom stootte Olivia zachtjes aan. ‘Wat ik me ineens afvraag: weet jij waarom je nooit olifanten ziet in palmbomen?’

‘Nee?’ zei Olivia slaperig.

‘Omdat ze zich heel goed kunnen verstoppen.’

‘Nee hè! Geen *dad jokes* alsjeblieft,’ zei Olivia smekend.

‘Ik vond ’m leuk,’ fluisterde Heather.

Tom pakte grinnikend haar hand en drukte er een kus op.

‘Maar ik zou mijn baan als arts niet opzeggen om als stand-up-comedian aan de slag te gaan als ik jou was,’ voegde Heather eraan toe.

‘Welja, sla mijn dromen maar aan diggelen.’ Tom sloeg met vlakke hand tegen zijn voorhoofd.

‘Bevalt Australië een beetje, Heather?’ vroeg Jenny.

‘Het is mijn eerste keer buiten Amerika! Dus ja, ik vind het allemaal heel bijzonder,’ antwoordde Heather.

‘Is je jetlag al over?’

‘Bijna, denk ik. We hebben twee dagen in Sydney gehad en twee dagen in Uluru. Het wordt elke ochtend een beetje makkelijker.’

‘Wat voor werk doe jij eigenlijk?’ vroeg Jenny.

‘Ik ben masseur,’ zei Heather. ‘Tegenwoordig zorg ik vooral voor de kinderen, maar ik heb nog een paar oude klanten die weigeren naar een ander te gaan.’

‘Een vriendin van me, Kate, is fysiotherapeut,’ zei Jenny. ‘Altijd lachen met Kate. Die verhalen! Ze is streng. Dwingt die oudjes om hun oefeningen te doen. Volgens Kate is het verschil tussen een fysiotherapeut en een terrorist dat je bij een terrorist nog kans hebt dat er iets te onderhandelen valt.’

‘Ik ben nog niet volledig gediplomeerd als fysiotherapeut,’ zei Heather, ook al wist ze dat Tom er een hekel aan had als ze dat vertelde.

‘Nou, hier is de baai,’ vervolgde Jenny. ‘Je zit pal aan het water. Het wordt perfect strandweer. Houden jullie van het strand, jongens?’

De kinderen zeiden geen van beiden iets.

Ze reden Wordsworth Street in, een rustige straat met woonhuizen, en hielden halt voor een groot, rechthoekig modernistisch pand.

‘Er is een zwembad, dus jij en de kinderen kunnen zwemmen terwijl ik aan het werk ben,’ zei Tom met een brede grijns. Hij was erg knap als hij lachte, besefte Heather weer eens. Het maakte hem jonger. Hij zag er sowieso fantastisch uit voor zijn leeftijd. Je zou hem eind dertig schatten, terwijl hij vierenveertig was. Amper grijs te zien, en door gezond te eten bleef hij slank. Zijn haar was nu langer dan hij het normaal gesproken liet worden, en op deze ochtend viel het over zijn voorhoofd als de vleugel van een jonge kraai. En volgens het uitgebreide profiel over hem in het artikel over ‘de beste artsen van Seattle’ had hij ‘strengte ogen, kil azuurblauw’. Maar zij zag het anders. Voor haar waren het intelligente ogen, speels blauw. Liefdevol.

Jenny hielp hen de bagage naar de veranda te dragen. ‘Moet er iemand naar de wc? Prachtige toiletten hier. Heather? Je zult het intussen wel haast in je broek doen.’

‘Eh, nee, ik hoef niet.’

‘Geweldig huis. Alleen het beste is goed genoeg voor onze gastspre-

kers. De eigenaar van dit pand is een *wanker*, maar het is een heerlijke plek.’

Ze liepen een grote, open huiskamer in, ingericht met leren banken, kussens en duur uitziende kleden.

‘De slaapkamers zijn boven,’ zei Jenny. ‘Allemaal met zeezicht.’

‘Ik heb straks die meet-and-greet,’ zei Tom tegen Heather. ‘Maar vanavond ben ik er weer. Maak het je gemakkelijk, ga iets leuks doen.’

Heather gaf Tom een kus op zijn wang en wenste hem succes. ‘Hou je taai, liefje,’ voegde ze eraan toe voordat ze ging zitten.

Jenny glimlachte. ‘Ik zal goed op hem passen, dat is mijn taak. Zijn er nog vragen?’

‘Eh, wat is een *wanker*?’ vroeg Heather.

‘Iemand die obsessief masturbeert,’ antwoordde Jenny.

Heather vloog overeind van de bank.

‘Het is niet letterlijk bedoeld, schat,’ zei Tom. ‘Het betekent ook zoiets als “eikel”.’

En met die woorden verdwenen Tom en de congresdame.

‘Shit, moet je kijken wat Cardi B net heeft gepost!’ Olivia hield Owen haar telefoon voor.

‘Jezus. Waarom doet ze zo wanhopig haar best? Ze is gewoon een goedkope versie van Nicki,’ zei Owen.

Olivia moest lachen. ‘Dat Drake-verhaal? Drake zou nooit met haar samenwerken.’

‘Hebben jullie het over Drake... de rapper?’ probeerde Heather.

‘Serieus, Heather. Niet doen,’ zei Olivia. ‘Je hebt geen idee waar wij het over hebben.’

Owen wilde daar iets aan toevoegen, maar hij werd overmand door een enorme geeuw, waardoor Olivia ook moest geeuwen. Heather nam ze mee naar boven en wees ze ieder een slaapkamer toe, waar ze gelukkig geen ruzie over maakten.

Ze koos een kamer voor haarzelf en Tom. Die bood uitzicht over de straat en de vuurtoren en was ingericht in een soort Aztekenstijl. Toen

ze ging vragen of de kinderen nog wat wilden eten, trof ze hen beiden slapend aan op hun bed.

Heather trok Owens schoenen uit en stopte hem in. Ze deed hetzelfde bij Olivia, sloot de gordijnen en ging terug naar de grote slaapkamer. De organisatie van het congres had een – waarschijnlijk dure – fles rode wijn voor hen klaargezet. Ze maakte hem open, schonk voor zichzelf een glas in en trok haar instappers, t-shirt en jeans uit. Toen ze een badjas had aangetrokken en wilde gaan douchen, zag ze een deur die naar het dakterras voerde, waar ze een klein maar fijn zwembad aantrof.

Haar bikini zat ergens onder in een van de koffers, maar de muur om het dakterras bood genoeg privacy. Heather liep met haar glas wijn naar de rand van het zwembad, liet de badjas van haar schouders glijden en gleeed het koude blauwe water in. Ze stond zichzelf toe om naar de bodem van het bad te zakken om de autorit, het stof en de pijn in haar lijf langzaam te laten verdwijnen.

Het was allemaal een stuk stressvoller geweest dan ze had verwacht, de kinderen vierentwintig uur per dag bij hen, zonder school of vriendjes om mee te spelen. Ze deed haar ogen open en bekeek de uitgestrekte indigoblaauwe Australische hemel door de lens van het zwembadwater. Zo veel overeenkomsten met de hemel boven de Puget Sound, en toch merkwaardig vreemd.

Ze had dertig seconden haar adem ingehouden.

Hoewel ze had geweten dat dit een zware reis zou worden, had ze niet beseft hóé zwaar. De afgelopen vijf dagen had ze amper een moment voor zichzelf gehad.

Kinderen waren net vislijnen die je verstrikten in hun wreedheid, hun wensen, hun plakvingers, drama's en teleurstellingen. De moedermaffia probeerde je wijs te maken dat het alleen maar geknuffel en kampvuren en leuke voetbalclubjes was, en dat was dus allemaal gelul.

Bij vijfendertig seconden schoot ze naar het wateroppervlak. Terwijl ze naar lucht hapte, merkte ze dat ze bijna in tranen was. Ze vocht ertegen tot ze verdwenen. Ze schudde haar hoofd en hees zich het zwembad uit.

Binnen nam ze de verkeerde deur, waardoor ze terecht kwam in een enorme kast, leeg op honderden kleerhangers na. Achter in de kast hing een joekel van een spiegel. Heather had in geen dagen een spiegel gezien, en ze werd ernaartoe gezogen. Haar moeder, die schilderes was, beweerde altijd dat verdriet naar buiten lekte door je ogen. Heathers groene ogen stonden eerder moe dan verdrietig. Haar gezicht had een bruine kleur gekregen van de zon en haar haar was enigszins gebleekt. Ze was afgevallen, wat niet in haar voordeel was, want ze was alleen maar spiermassa kwijtgeraakt. Ze sportte niet meer en deed ook niet meer aan yoga. Ze zag er breekbaar uit, zoals die meiden van Charles Manson. Als Tom aan andere mensen vertelde dat Heather was opgegroeid in een soort commune, kon je merken dat ze meteen dachten aan enge sekssekten of erger. Maar zo'n soort commune was het natuurlijk helemaal niet.

Ze pakte haar telefoon, ging in kleermakerszit op de vloer zitten en belde een nummer.

'Hallo?' klonk een vrouwenstem.

'Hoi, met mij.'

'Ha, daar ben je eindelijk! Ik vroeg me al af of ik ooit nog wat van je zou horen. Ik was ervan overtuigd dat je te grazen genomen was door de liftermoordenaars of de spinnen.'

'Nog niet. Hoe laat is het daar, Carolyn?'

'Half zes. Half zes 's avonds.'

'Hier is het ochtend. Morgenochtend, denk ik.'

'Jee, wat een maf idee. Serieus, kijk je uit voor spinnen? En had ik je al gewaarschuwd voor de grote blauwringoctopus? Die is binnen tien tellen dodelijk.'

'Ja, je had me gewaarschuwd. Gek genoeg ben ik geen octopussen tegengekomen in de woestijn.'

'Aan mij zal het niet liggen als het misgaat. Hoe is het met je ideale echtgenoot?'

'Gaat lekker.'